

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžf/35/2016
Identifikačné číslo spisu: 5015200592
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5015200592.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci žalobcu: Binopol, s.r.o., Terasy 3471/6, 010 15 Žilina, IČO: 46 853 448, zastúpeného advokátom Mgr. Karolom Haľapkcom, Drieňová 34, 821 20 Bratislava, adresa pre doručovanie pošty: P. O. Box 17, 840 00 Bratislava proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/99019/2015/5094 zo dňa 6. marca 2015 o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/87/2015-48 zo dňa 16. decembra 2015 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č k. 21S/87/2015- 48 zo dňa 16. decembra 2015 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom č. k. 21S/87/2015-48 zo dňa 16.12.2015 Krajský súd v Žiline zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/99019/2015/5094 zo dňa 06.03.2015, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica č. 9614401/5/4834253/2014/Tre zo dňa 21.11.2014.

Správca dane neuznal žalobcovi odpočítanie dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) v celkovej sume 7.500 Eur, ktoré si žalobca deklaroval v podanom daňovom priznaní k DPH za zdaňovacie obdobie november 2013. Pri kontrole oprávnenosti odpočítania DPH za zdaňovacie obdobie november 2013 mal správca dane k dispozícii len faktúru č. XXNXXXXX zo dňa 27.11.2013 od dodávateľa REKLAMAX MEDIA, s.r.o., Žilina na zabezpečenie reklamných služieb, akvizície a propagácie, cena celkom 45.000 Eur, základ dane 37.500 Eur a DPH 20% v sume 7.500 Eur.

V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd uviedol, že správca dane vyzval žalobcu výzvou č.

9614401/5/1023692/2014/Dru zo dňa 18.03.2014 na predloženie dôkazov a vysvetlení za účelom oboznámenia sa so zisteniami z daňovej kontroly za zdaňovacie obdobie november 2013, ďalej správca dane žiadal písomné vyjadrenie o aké služby sa jednalo, kto jednal za spoločnosť Binopol, s.r.o., s kým sa jednalo zo strany dodávateľa, predloženie fotodokumentácie a úhradu za predmetnú faktúru. Žalobca nevyužil ani svoje právo vyjadriť sa k zisteniam v protokole, bol pasívny, nepredložil žiadne dôkazy, nepodal návrhy na vykonanie dôkazov, na vytýčený termín k správcovi na prerokovanie zistení z daňovej kontroly sa nedostavil a ani nespĺnomocnil inú poverenú osobu, ktorá by bola kompetentná pred správcom dane konať. Krajský súd nezistil, že by v postupe a v rozhodnutí žalovaného boli zistené také skutočnosti, ktoré by dali za pravdu tvrdeniam žalobcu.

Krajský súd posúdil ako nedôvodné tvrdenie žalobcu, že správca dane nedodrжал zákonnú zásadu daňového konania, ktorou je úzka spolupráca správcu dane s daňovým subjektom a inými osobami, a zároveň že pri zisťovaní podkladov musí správca dane postupovať tak, aby nedochádzalo k nadmernému zaťažovaniu daňového subjektu. Podľa krajského súdu tieto skutočnosti nevyplynuli ani z obsahu administratívneho spisu. Správca dane vyzval žalobcu ako kontrolovaný daňový subjekt na preukázanie uskutočnenia fakturovaných plnení a správca dane aktívne, cestou dožiadania preveroval uskutočnenie fakturovaných plnení u dodávateľa. Žalobca ako kontrolovaný daňový subjekt so správcom dane nespĺňoval, nezúčastnil sa oboznámenia sa s kontrolnými zisteniami a svojím pasívnym prístupom nevyužil ani svoje právo k nim, ani sa k nim po doručení protokolu nevyjadril.

Podľa krajského súdu doklady predložené ku kontrole, ak aj formálne spĺňali právne náležitosti, neboli dostačujúce a daňový subjekt tým nespĺňal podmienku nároku na DPH. Pokiaľ si daňový subjekt uplatnil nárok na odpočítanie dane z dodávateľských faktúr, musí vedieť preukázať uskutočnenie obchodu, čo do priebehu a obsahu, a to osobou uvedenou v predkladaných faktúrach. Správca dane nebol povinný dokazovať uskutočnenie obchodu.

Krajský súd dospel k záveru, že správca dane, ako aj žalovaný postupovali v súlade so zákonom č. 563/2009 Z. z. o správe daní (ďalej len „zákon č. 563/2009 Z. z.“), dodržali všetky zásady daňového konania a umožnili realizáciu práv žalobcu ako daňového subjektu. Skutočnosť, že daňový subjekt právo upravené v § 45 ods. 1 písm. b), c), d), e), f) zákona č. 563/2009 Z. z. nevyužil, nemohla ísť na ťarchu daňových orgánov ale zaťažila žalobcu dôsledkami neunesenia povinnosti tvrdení a dôkaznej povinnosti.

Žalobca vo včas podanom odvolaní proti rozsudku krajského súdu uviedol, že všetky doklady potrebné k výkonu daňovej kontroly, ktoré mal k dispozícii predložil žalovanému, a tým si splnil podmienky pre uplatnenie nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty. Žalobca hodnoverne preukázal uskutočnenie predmetného obchodu, ale správca dane zotrval na predložení dokladov, ktoré zákon nevyžaduje. Žalobca sa nestotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, že bol počas daňovej kontroly pasívny, nepredložil žiadne dôkazy, nepodal návrhy na vykonanie dôkazov, a na vytýčený termín sa nedostavil. Výdaním druhostupňového rozhodnutia podľa žalobcu došlo k ukráteniu jeho práv. V odvolaní namietal, že žalovaný preniesol na žalobcu dôkazové bremeno, ktoré nemohol uniesť, nakoľko zodpovednosť žalobcu nie je zodpovednosťou absolútnou a nesmie byť prenášaná v neprimeranom rozsahu, ako bolo aj v tomto prípade. Ďalšou namietanou skutočnosťou bolo, že žalobcovi nebolo umožnené skontrolovať obsah a rozsah dokladov, ktoré mali byť žalovanému ako správcovi dane predložené na základe výzvy. Doklady, ktoré boli z polície správcovi dane predložené k výkonu daňovej kontroly považoval žalobca za získané v rozpore so zákonom, a preto by sa na ne nemalo prihliadať. Žalobca mal za to, že správca dane si vybral žalobcu účelovo a zámerne na kontrolu, pričom na to nemal nijaký zákonný dôvod a svojím konaním poškodil dobré meno žalobcu. Podľa žalobcu správca dane nerešpektoval základné zásady daňového konania uvedené v § 3 zákona 563/2009 Z. z. Žalobca v odvolaní navrhol, aby najvyšší súd vydal rozhodnutie, ktorým by zrušil rozsudok Krajského súdu v Žiline a vec vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu zotrval na svojom vyjadrení k žalobe a navrhol napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/87/2015 zo dňa 16.12.2015 potvrdiť.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok upravujúci v

zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov. V súlade s uvedenými prechodnými ustanoveniami najvyšší súd v danej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Podľa § 244 ods. 1 OSP, v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1, 2 OSP, podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu. Pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 563/2009 Z. z. o správe daní (Daňový poriadok), pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chráni sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

Podľa § 3 ods. 2 zák. č. 563/2009 Z. z., správca dane postupuje pri správe daní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom a inými osobami a poskytuje im poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, ak tak ustanoví tento zákon. Správca dane je povinný zaoberať sa každou vecou, ktorá je predmetom správy daní, vybaviť ju bezodkladne a bez zbytočných priet'ahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správneému určení a vyrubeniu dane.

Podľa § 3 ods. 3 zák. č. 563/2009 Z. z., správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z., správca dane je povinný vykonať úkony pri správe daní aj z vlastného podnetu, ak sú splnené zákonné podmienky pre vznik alebo existenciu daňovej pohľadávky, a to aj vtedy, ak daňový subjekt nespĺnil riadne alebo vôbec svoje povinnosti.

Podľa § 3 ods. 6 zákona č. 563/2009 Z. z., pri uplatňovaní osobitných predpisov pri správe daní sa berie do úvahy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane. Na právny úkon alebo inú skutočnosť rozhodujúcu pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane, ktoré nemajú ekonomické opodstatnenie a ktorých výsledkom je účelové obchádzanie daňovej povinnosti alebo získanie takého daňového zvýhodnenia, na ktoré by inak nebol daňový subjekt oprávnený, alebo ktorých výsledkom je účelové zníženie daňovej povinnosti, sa pri správe daní neprihliada.

Podľa § 3 ods. 7 zákona č. 563/2009 Z. z., daňové subjekty majú pri správe daní rovnaké práva a povinnosti.

Podľa § 3 ods. 8 zákona č. 563/2009 Z. z., právom aj povinnosťou daňových subjektov a iných osôb podľa § 4 ods. 2 písm. d) pri správe daní je úzko spolupracovať so správcom dane.

Podľa § 24 ods. 1 zákon č. 563/2009 Z. z., daňový subjekt preukazuje

- a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,
- b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,
- c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

Podľa § 24 ods. 2 zákon č. 563/2009 Z. z., správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 49 ods. 1 zákon č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon č. 222/2004 Z. z.“), právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 citovaného zákona, platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň

- a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané,
- b) ním uplatnená z tovarov a služieb, pri ktorých je povinný platiť daň podľa § 69 ods. 2 až 4, 7 a 9 až 12,
- c) ním uplatnená pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu podľa § 11 a § 11a,
- d) zaplatená správcovi dane v tuzemsku pri dovoze tovaru.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2014 Z. z., právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ dane uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 19 ods. 2 zák. č. 222/2004 Z. z., daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby.

Najvyšší súd z obsahu predložených spisov zistil, že predmetom súdneho preskúmvacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/99019/2015/5094 zo dňa 06.03.2015, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica č. 9614401/5/4834253/2014/Tre zo dňa 21.11.2014, ktorým správca dane určil platiteľovi dane z pridanej hodnoty rozdiel v sume 7.500 Eur na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie november 2013, neuznal uplatnený nadmerný odpočet v sume 59,55 Eur a vyrubil daň v sume 7.440,45 Eur.

Najvyšší súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho a administratívneho spisu a s prihliadnutím na citované ustanovenie § 219 ods. 2 OSP sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi, uvedenými v rozsudku krajského súdu, ktoré považuje za úplné, výstižné, reagujúce na námietky žalobcu. V kontrolovanom zdaňovacom období november 2013 si daňový subjekt Binopol, s.r.o. uplatnil odpočítanie dane z faktúry od daňového subjektu REKLAMAX MEDIA, s.r.o. za zabezpečenie reklamných služieb, akvizície a propagácie na základe faktúry č. 13N12028. Správca dane zaslal dňa 18.03.2014 kontrolovanému daňovému subjektu výzvu na predloženie dokladov č. 9614401/5/1023692/2014/Dru zo dňa 18.03.2014 a na predloženie všetkých súvisiacich dokumentov, týkajúcich sa faktúry č. XXNXXXXXX, int. č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 27.11.2013. Správca dane ďalej žiadal písomné vyjadrenie o aké konkrétne reklamné služby, akvizície a propagácie sa jednalo, kto jednal za spoločnosť Binopol, s.r.o. a s kým bolo jednané zo strany REKLAMAX MEDIA, s.r.o., žiadal predloženie príslušnej fotodokumentácie a úhradu za predmetnú

faktúru. Požadované doklady konateľ spoločnosti nepredložil. Dňa 25.03.2014 zaslal správca dane dožiadanie č. 9614401/5/1115691/2014/Dru ohľadne spoločnosti REKLAMAX MEDIA, s.r.o., Žilina miestne príslušnému správcovi dane. Z odpovede Daňového úradu Žilina č. 9501401/5/1443123/2014/Sim zo dňa 10.04.2014 vyplynuli skutočnosti, že daňový subjekt je nekontaktný, poštu nepreberá, so správcom dane nekomunikuje. Na adrese sídla spoločnosti sa v čase vykonania miestneho zisťovania nachádzala poštová schránka označená názvom spoločnosti, avšak korešpondencia adresovaná daňovému subjektu sa vrátila späť ako neprevzatá v odbernej lehote. Na doplnenie uvádza nasledovné:

Najvyšší súd dospel k záveru, že v danej veci mal žalobca na základe výzvy správcu dane predložiť doklady a dôkazy, ktorými by nepochybne preukázali dodanie predmetného tovaru spoločnosťou REKLAMAX MEDIA s.r.o. Daňový subjekt ako dôkaz dodania fakturovaného tovaru predložil správcovi dane iba faktúru a tvrdil, že fakturovaná reklamná služba mu bola dodaná. Podľa názoru najvyššieho súdu dodávateľská faktúra ako dôkaz sama nestačí, ak nie je podložená reálnym dodaním služby. Uskutočnenie dodania služby, vznik daňovej povinnosti a následné právo odpočítať daň nie je možné deklarovať len po formálnej stránke (dodávateľskou faktúrou), ale aj po stránke obsahovej (reálnym preukázaním dodania fakturovaného plnenia). Postup správcu dane nepovažoval najvyšší súd za šikanóznny, ale v súlade so zákonom č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty.

Najvyšší súd posúdil, že v predmetnej veci nebola splnená podmienka nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty, nakoľko žalobca nepreukázal, že zdaniteľné plnenie sa uskutočnilo spoločnosťou REKLAMAX MEDIA s.r.o. Správca dane nemohol u tejto spoločnosti preveriť faktúru, na základe ktorej sa zdaniteľné plnenie malo uskutočniť, pretože daňový subjekt odmietal spolupracovať so správcom dane a na adrese sa nezdržoval. Najvyšší súd mal za to, že pokiaľ si žalobca chcel uplatniť nárok na odpočítanie dane z pridanej hodnoty, musel byť schopný preukázať, že zdaniteľný obchod bol reálne uskutočnený a to práve osobou uvedenou vo faktúre.

Daňový doklad je z hľadiska nároku na odpočet DPH použiteľný len vtedy, ak je nepochybné, že v ňom uvedené údaje odrážajú skutočnosť. Žalobca v priebehu daňového konania nepreukázal, že došlo k uskutočneniu zdaniteľného plnenia, ku ktorému malo dôjsť. Žalobca v zdaniteľnom plnení preukázal jeho uskutočnenie len daňovým dokladom, ktorého vierohodnosť a pravdivosť bola spochybnená a nepodarilo sa mu preukázať opak. Platiteľ dane sa vlastnou nečinnosťou ukrátil o svoje práva a nepreukázal skutočnosti deklarované v účtovnom doklade. Pravdivosť zabezpečenia reklamných služieb, akvizície a propagácie, za ktorú daňový subjekt zaplatil, mohol preukázať aj relevantným spôsobom napríklad svedeckou výpoveďou konkrétnej osoby zo strany dodávateľa, čo ani v tomto prípade nepreukázal.

K námietke žalobcu, týkajúcej sa dôkazného bremena na strane žalobcu, najvyšší súd uvádza, že dôkazné bremeno leží na žalobcovi, ktorý má preukázať skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných záznamov vedených daňovým subjektom. Faktúra a výdavkový pokladničný doklad, ktoré predložil žalobca, samy o sebe ešte nie sú preukázaním realizácie obchodnej transakcie, nakoľko tieto doklady nie sú bez reálneho preukázania uskutočnenia zdaniteľného plnenia dôkazom o tom, že určité plnenie bolo aj reálne uskutočnené, pretože technicky je možné vyhotoviť akýkoľvek doklad na akékoľvek plnenie bez ohľadu na to, či bolo takéto plnenie skutočne zrealizované alebo nie. Dôkazné bremeno je primárne na daňovom subjekte a dokazovanie zo strany správcu dane slúži na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane uznaný. Žalobca v tomto prípade neunesol dôkazné bremeno t. j. okrem faktúry nepredložil žiadne dôkazy, reálne preukazujúce fakturovanú reklamnú službu, tým sa nepotvrdilo, že došlo k dodaniu fakturovanej služby, preto nebolo preukázané splnenie podmienok na uplatnenie odpočítania dane v zmysle ust. § 49 zákona č. 222/2004 Z. z.

Najvyšší súd považoval za nedôvodnú námietku, že správca dane nedodrжал zákonnú zásadu daňového

konania, ktorou je úzka spolupráca medzi správcom dane, daňovým subjektom a inými osobami a zároveň, že správca dane musí pri zisťovaní podkladov postupovať tak, aby nedochádzalo k nadmernému zaťažovaniu daňového subjektu. Podľa najvyššieho súdu správca dane vyzval žalobcu na preukázanie uskutočnenia fakturovaných plnení u dodávateľa, ale žalobca zaujal stanovisko, že so správcom dane nebude spolupracovať, nezúčastnil sa ani oboznámenia sa s kontrolnými zisteniami, ani po doručení protokolu sa k nemu nevyjadril a svojím pasívnym prístupom tak nevyužil svoje právo. Správca dane v predmetnej kontrole hľadal dôkazy, preukazujúce oprávnenosť odpočítania dane v prospech kontrolovaného daňového subjektu. Neuprel daňovému subjektu žiadne právo vyplývajúce z § 45 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. a vytvoril daňovému subjektu priestor na to, aby preukázal skutočnosti, ktoré mali vplyv na správne určenie dane, ktorú uviedol v daňovom priznaní k DPH za zdaňovacie obdobie november 2013.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd nepovažoval námietky žalobcu za spôsobilé spochybnit' vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného. Krajský súd nepochybil, keď žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Uvedenými úvahami sa riadil Najvyšší súd Slovenskej republiky, keď rozsudok krajského súdu ako vecne správny a v súlade so zákonom podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 a § 246c ods.1 veta prvá OSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko žalobca nebol v konaní úspešný a žalovanému zákonný nárok na náhradu trov nevznikol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.